

Reactie op de Consultatie Implementatiewet herziene richtlijn consumentenkrediet en het Consultatiedocument “regulering in de Wft van private lease zonder optie of verplichting tot koop”.

Deze reactie is opgesteld door [Vertrouwd leasen](#).

Inleiding

Vertrouwd leasen is een samenwerking tussen private lease aanbieders van retailproducten met als doel een verantwoord aanbod te borgen. De samenwerking Vertrouwd leasen is 4 jaar geleden ontstaan toen de overheid zijn zorgen uitte over de mogelijke maandlasten die private lease met zich meebrengt zonder de mogelijkheid het contract (zonder bijkomende kosten) tussentijds te beëindigen.

De betrokken private lease aanbieders hebben de “Gedragscode preventie schulden private lease retailgoederen” opgesteld om te borgen dat leasecontracten voor retailgoederen tot een waarde van € 5.000 op zorgvuldige wijze tot stand komen en het ontstaan van problematische schulden wordt voorkomen. De Gedragscode voorziet in randvoorwaarden voor private lease en eisen aan de informatievoorziening in reclame-uitingen en tijdens de totstandkoming van de overeenkomst. Het verplicht de private lease aanbieder beoordelingscriteria vast te stellen voor het bepalen van het risicoprofiel dat een consument de maandelijkse last kan dragen. Als er toch een betalingsachterstand ontstaat, dient de aanbieder tot een passende oplossing te komen.

Met de voorgestelde wijziging van de implementatiewet herziene richtlijn consumentenkrediet (hierna: implementatiewet) zal een groot deel van het huidige aanbod van private lease overeenkomsten (huurovereenkomsten met een koopoptie maar zonder verplichting tot koop) onder het bereik van de Wft komen te vallen. De mate waarin en wat de grenzen zijn tussen leaseovereenkomsten die wel of niet onder de Wft vallen, is met de voorgestelde bepalingen in de implementatiewet onduidelijk. Gezien de verbreding van het toepassingsbereik van de Wft, is verdere regulering van private lease overeenkomsten zonder koopoptie, zoals voorgesteld in het aanvullende Consultatiedocument, in ieder geval voor het marktsegment retailgoederen overbodig en ongewenst. Beide aspecten zullen wij hieronder nader toelichten.

1. Consultatie implementatiewet herziene richtlijn consumentenkrediet

Met de implementatiewet worden twee wijzigingen voorgesteld in respectievelijk artikel 1:20 lid 1 onderdeel c Wft en artikel 7:58 lid 2 onderdeel c subonderdeel 1 BW die erop neerkomen dat huurovereenkomsten niet langer van de kredietregulering zijn uitgesloten indien:

- a. de huurovereenkomst een verplichting of optie tot aankoop bevat; of
- b. het bij het aangaan van de overeenkomst de intentie is dat de consument op enig moment de eigendom van de zaak verkrijgt.

Deze wijzigingen betreffende implementatie van artikel 2 lid 2 aanhef en onderdeel g van de herziene richtlijn consumentenkrediet, die luidt:

2. Deze richtlijn is niet van toepassing op:

g) huur- of leasingovereenkomsten die geen verplichting of optie tot aankoop van het huur- of leasingobject noch in de overeenkomst zelf, noch in een afzonderlijke overeenkomst inhouden;

De tekst in de implementatiewet wijkt af van de tekst van de richtlijn. Waar de richtlijn stelt dat de verplichting of optie tot aankoop niet in de overeenkomst zelf of een afzonderlijke overeenkomst mag zijn overeengekomen om buiten het toepassingsbereik van de richtlijn te vallen, wordt in de implementatiewet toegevoegd dat het ook niet de intentie mag zijn dat de consument op enig moment de eigendom van de zaak verkrijgt. In de Memorie van Toelichting van de implementatiewet staat daarover:

Deze huur- of verhuurovereenkomsten met een dergelijke (ongeschreven) ‘intentie tot koop’ vallen niet expliciet onder het toepassingsbereik van de richtlijn, maar worden wel nadrukkelijk onder het toepassingsbereik van de Wft gebracht om de consumentenbescherming bij deze overeenkomsten gelijk te trekken met die bij overeenkomsten met een geschreven optie tot koop. Indien dit niet zou worden gedaan, zou dat naar verwachting tot gevolg hebben dat aanbieders de formele, geschreven optie uit hun (standaard)overeenkomsten schrappen, maar desondanks als staande praktijk na afloop van de overeenkomst de zaak aan de consument (blijven) aanbieden. Dit zou in de praktijk geen verschil opleveren voor de consument – aan wie de zaak linksom of rechtsom blijft worden aangeboden – maar zou er wel voor zorgen dat de overeenkomsten buiten het toepassingsbereik van de Wft blijven. Dat gaat in tegen het beoogde effect van de richtlijn en de verplichting voor lidstaten ingevolge artikel 43, tweede lid, van de richtlijn om ervoor te zorgen dat de bepalingen van nationaal recht niet kunnen worden omzeild door de wijze waarop overeenkomsten worden geformuleerd.

Ons inziens behoeft de voorgestelde tekst van de implementatiewet aanpassing en dient ten behoeve van de rechtszekerheid voor partijen, in de Memorie van Toelichting nader uitleg te worden gegeven wat wordt bedoeld met “de intentie is dat de consument op enig moment de eigendom van de zaak verkrijgt.” Wij lichten dit hier nader toe.

Aanpassing bewoording (subjectieve) “intentie” in (objectieve) “bedoeling”

Ons inziens gaat de bewoording dat ook in geval van een (ongeschreven) intentie tot koop, huurovereenkomsten onder het bereik van de Wft vallen, verder dan hetgeen de richtlijn bepaalt. Dat komt met name door het gebruik van de term “intentie”, die duidt op een subjectieve bedoeling van betrokken partijen, terwijl het zou moeten gaan om de geobjectiveerde partijbedoeling dat de consument op enig moment de eigendom van de zaak verkrijgt aan de hand van objectieve maatstaven.

Dat het doel van de overeenkomst objectief geduid moet worden, is overigens gebruikelijk wanneer rechtsgevolgen voor derden zijn verbonden aan het bestaan of de inhoud van een overeenkomst. In zekere zin volgt dit ook al uit de zogenaamde Haviltex-maatstaf.¹ Volgens die maatstaf wordt de uitleg van een overeenkomst niet alleen bepaald door de wil of intentie van partijen (subjectief), maar ook door de zin die zij daaraan gegeven de omstandigheden redelijkerwijze mochten geven (objectief). Meestal wordt de Haviltex-maatstaf enkel toegepast bij de uitleg van de overeenkomst voor wat betreft de vaststelling van hetgeen tussen partijen geldt. Evenwel valt niet in te zien waarom dit criterium niet evengoed zou gelden voor de kwalificatie van de overeenkomst, ook voor wat betreft de externe rechtsgevolgen daarvan.

Derhalve pleiten wij ervoor het woord “intentie” in het voorgestelde artikel 1:20 lid 1 onderdeel c Wft en artikel 7:58 lid 2 onderdeel c subonderdeel 1 BW te vervangen door “bedoeling”, waarbij in de Memorie van Toelichting wordt verduidelijkt dat het moet gaan om de geobjectiveerde bedoeling dat de consument op enig moment de eigendom van de zaak verkrijgt.

¹ HR 13-03-1981, [ECLI:NL:HR:1981:AG4158](#).

Nadere toelichting op de geobjectiveerde bedoeling

Ten behoeve van de rechtszekerheid van betrokken partijen, is van belang nader uitleg te geven wanneer sprake is van een geobjectiveerde bedoeling dat de consument op enig moment de eigendom van de zaak verkrijgt. Daarbij kan worden aangesloten bij de volgende voorbeelden van aanwijzingen op de website van de AFM in relatie tot het onderscheid van huur (geen koopverplichting) en huurkoop (een koopoptie en een intentie de eigendom over te laten gaan op de consument):²

Hieronder is een lijst opgenomen met voorbeelden van aanwijzingen dat een huurovereenkomst met koopoptie eigenlijk huurkoop is. Niet alle aanwijzingen hoeven zich voor te doen om een huurovereenkomst aan te duiden als huurkoop.

- *Uit de overeenkomst en de verstrekte informatie blijkt dat de overeenkomst erop is gericht dat de consument het product overneemt.*
- *De prijs van de koopoptie is heel aantrekkelijk voor de consument (“urgerende koopoptie”), bijvoorbeeld omdat die (veel) lager is dan de marktconforme prijs of de restwaarde. Of omdat het product besparingen meebrengt en de koopprijs (veel) lager is dan de nog te voorziene besparingen.*
- *De overeenkomst kent een vaste, lange looptijd waardoor de consument voor langere tijd vastzit aan huurtermijnen, waardoor bijvoorbeeld:*
 - *De vaste huurperiode een groot deel bestrijkt van de economische levensduur, daarmee overeenkomt of langer is;*
 - *Het product na afloop van de vaste huurperiode zo goed als afgeschreven is en niet meer interessant is voor de verhuurder om terug te nemen;*
 - *De consument in feite betaalt voor het opgebruiken van het product;*
 - *De consument een ‘boete’ moet betalen als de consument de overeenkomst tussentijds wil beëindigen, bijvoorbeeld in de vorm van het voldoen van de resterende huurtermijnen.*
- *De overeenkomst betreft goederen die vastzitten aan de woning of moeilijk kunnen worden ingeleverd.*

Met name de 4 criteria van de derde bullet hebben een nadere uitleg nodig, gezien het feit dat private lease diensten (zonder koopoptie) hieronder kunnen vallen. Wij lichten dat hieronder per criterium toe:

1. *De vaste huurperiode een groot deel bestrijkt van de economische levensduur, daarmee overeenkomt of langer is*

Voor dit criterium stellen wij voor aan te sluiten bij de boekhoudregels voor lease (International Financial Reporting Standards (IFRS) 16 Leases³). Meer specifiek zijn in IFRS 16:61-66 regels vastgesteld voor de classificatie van financial lease (krediet) versus operational (of private) lease (huur zonder optie of verplichting tot koop). Zo wordt in regel 16:63 gesteld dat met het criterium dat “*de vaste huurperiode een groot deel bestrijkt van de economische levensduur, daarmee overeenkomt of langer is*” wordt uitgegaan van een looptijd van 75% of meer van de levensduur van het betrokken product dat wordt gehuurd. Dat betekent voor private lease zonder optie of verplichting tot koop, dat de looptijd niet langer mag zijn dan 75% van de levensduur. Voor het bepalen van de levensduur kan worden aangesloten bij hetgeen het Nibud daarover per soort product heeft bepaald. Aansluiting bij de geobjectiveerde boekhoudregels voor de

² Zie <https://www.afm.nl/nl-nl/sector/themas/dienstverlening-aan-consumenten/financiële-producten/huurkoop>.

³ [RB2024-A – Issued IFRS Standards](#)

uitleg wanneer sprake is van private lease zonder koopoptie of financial lease, komt de rechtszekerheid voor aanbieders van lease ten goede.

2. *Het product na afloop van de vaste huurperiode zo goed als afgeschreven is en niet meer interessant is voor de verhuurder om terug te nemen*

Van belang is dat vanuit financiers, private lease-aanbieders financiële afschrijftermijnen hanteren die overeenkomt met de standaard huurtermijnen die worden gehanteerd. De afschrijftermijn zal (aanzienlijk) korter zijn dan de levensduur van het product, zodat het voor de verhuurder juist interessant is om het product na de huurperiode terug te nemen, opnieuw op te knappen en in te zetten, wat aansluit bij het doel om de levensduur van een product te verlengen, hetgeen past binnen de circulaire economie. Gezien de verschillende boekhoudkundige mogelijkheden voor de afschrijving van verhuurde producten, lijkt dit niet een objectief criterium.

3. *De consument in feite betaalt voor het opgebruiken van het product*

Dit criterium lijkt op het criterium als genoemd onder 1. Het “opgebruiken van het product” zou betekenen dat de consument het product voor de gehele levensduur huurt. Wij pleiten ervoor ook voor dit criterium aan te sluiten bij de boekhoudregels IFRS 16.

4. *De consument een ‘boete’ moet betalen als de consument de overeenkomst tussentijds wil beëindigen, bijvoorbeeld in de vorm van het voldoen van de resterende huurtermijnen*
Ook dit criterium behoeft objectivering: wanneer sprake is van een boete. Consumenten kunnen bij de aanvang van een private lease overeenkomst kiezen voor een initiële huurtermijn. Bij een langere huurtermijn is de huursom per maand lager dan bij een kortere huurtermijn. De bijkomende servicekosten van transport, installatie en onderhoud, worden over een kortere termijn in rekening gebracht. Als de consument een overeenkomst met een langere initiële huurtermijn tussentijds opzegt en de verhuurder alsnog het maandbedrag voor de kortere huurperiode in rekening brengt, is er dan sprake van een boete? Als de verhuurder een opzegtermijn hanteert van twee maanden of meer, is er dan sprake van een boete? Bij aanvang van de private lease overeenkomst heeft de consument de keuze de looptijd van de huurtermijn te bepalen. Dat er een correctie plaatsvindt bij een niet-contractuele tussentijdse beëindiging, zou geen reden moeten zijn om aan te nemen dat het de bedoeling is dat de consument op enig moment de eigendom van de zaak verkrijgt. Daarvan is alleen sprake als de opzegvergoeding punitief is, c.q. niet kan worden onderbouwd in verhouding van de kosten van een huurovereenkomst met een kortere looptijd. Het is van belang dat dit aspect nader wordt uitgelegd.

Wij vragen de ministers van Financiën en Justitie in de Memorie van Toelichting een nadere uitleg te geven van welke objectieve omstandigheden wordt uitgegaan om te bepalen of er bij het aangaan van de huurovereenkomst sprake is van een bedoeling dat de consument op enig moment de eigendom van de zaak verkrijgt.

2. Consultatiedocument “regulering in de Wft van private lease zonder optie of verplichting tot koop”

Vanuit de zorg dat consumenten maandlasten aangaan die zij niet kunnen dragen, overweegt de minister van Financiën private lease verdergaand te reguleren. Daartoe wordt in het consultatiedocument het voornemen aangekondigd om private lease te reguleren in de Wet financieel toezicht (Wft) als de leaseovereenkomst:

- a. is aangegaan voor een periode van zes maanden of meer; en
- b. een totale contractwaarde vertegenwoordigt van € 1.000 of meer; of
- c. een boete bij vroegtijdige opzegging bevat van € 500 of meer; of
- d. een opzegtermijn bevat van twee maanden of meer.

Hieronder lichten wij de kenmerken van de private lease markt verder toe en beantwoorden wij de consultatievragen vanuit het marktsegment private lease retailgoederen (fietsen/e-bikes, wit- en bruingoed en overige retailgoederen).

Private lease markt

In 2021 heeft onderzoeksbureau Decisio Onderzoek & Advies in opdracht van de minister van Financiën onderzoek verricht naar de private leasemarkt. Daarbij heeft Decisio vier private lease markten onderscheiden (auto's, (gas)installaties, fietsen/e-bikes en wit- en bruingoed). Wij beperken onze reactie tot de deelmarkten fietsen/e-bikes en wit- en bruingoed (en overige retailgoederen tot € 5.000). Binnen dit marktsegment bedraagt de gemiddelde huursom per maand circa € 30 voor witgoed, € 50 voor bruingoed en € 55 voor meubels en € 100 voor fietsen.

Private lease voor onze categorie retailgoederen komt volgens onderzoeksbureau Decisio weinig voor; van de nieuw verkochte fietsen is circa 0,5% private lease en ook voor de andere retailproducten is het percentage private lease ten opzichte van aankoop van het nieuwe product onder de 1%.

Uit het marktonderzoek is gebleken dat de meeste consumenten leasen vanwege comfort en gemak. Over het algemeen zijn het consumenten uit de hogere inkomensklassen, maar uit het onderzoek blijkt ook dat een percentage consumenten zijn gaan leasen uit financiële noodzaak. Dit vertaalt zich niet in een grote schuldenproblematiek, in de eerste plaats vanwege het acceptatiebeleid (en kredietwaardigheidstoets) van de private lease aanbieders en in de tweede plaats dat aanbieders bij betalingsachterstanden snel kunnen overgaan tot het terughalen van het product in kwestie (de eigendom berust immers bij de private lease aanbieder). De schuld die overblijft is beperkt tot de niet betaalde termijnen en de eventuele afkoopsom.

De keuze voor private lease wordt naast gemak ook ingegeven door de duurzaamheidsgedachte van consumenten. De consument kiest voor gebruik voor bepaalde tijd, niet voor bezit voor onbepaalde tijd. En de private lease aanbieder kan de recycling van het product borgen (in het belang van de totstandkoming van een circulaire economie).

Voor private lease aanbieders van retailgoederen is van belang dat het gebruiksrecht dat wordt verschaft, aansluit bij de behoefte van de consument. De goederen die worden geleverd zijn klasse A merken en derhalve niet geschikt voor consumenten die met zo laag mogelijke kosten een product willen verwerven. Het private lease aanbod is voor consumenten die op zoek zijn naar een gebruiksrecht, waarbij zij volledig worden ontzorgd. Om te voorkomen dat consumenten een overeenkomst aangaan die zij niet kunnen dragen, verrichten de private lease aanbieders met inachtneming van de gedragscode Vertrouwd Leasen een credit check. Mocht een klant gedurende de overeenkomst een betalingsachterstand oplopen, dan wordt met de

klant naar een passende oplossing gezocht. Het betalingsrisico wordt daarmee beperkt tot een aantal maanden huurachterstand en niet de kosten van de totale productwaarde. Daarmee onderscheidt private lease zich nadrukkelijk van de koop op afbetaling, waarbij de consument de verplichting van de gehele aanschafwaarde op zich neemt. Dit onderscheidende kenmerk komt onvoldoende tot uiting in het consultatiedocument.

Consultatievragen

Hieronder beantwoorden wij de 2 consultatievragen van het consultatiedocument private lease:

1. *Vindt u het wenselijk of noodzakelijk dat huurovereenkomsten (operational lease) onder voorwaarden onder de werking van de Wft komen te vallen?*

Wij achten het niet wenselijk of noodzakelijk dat huurovereenkomsten overeenkomstig de voorgestelde criteria onder de werking van de Wft komen te vallen, zeker voor zover het gaat om de huur van retailgoederen. In het consultatiedocument wordt onvoldoende onderbouwd waarom, naast de voorziene aanscherping in de implementatiewet, verdergaande regulering voor deze deelmarkt noodzakelijk is. De Minister van Financiën heeft eerder aangegeven de private lease markt voor retailgoederen te blijven monitoren. Ons is niet bekend dat op basis van deze monitoring is gebleken dat private lease van retailgoederen leidt tot problematische schulden, waardoor verdergaande regulering noodzakelijk is. Wij stellen dan ook voor in eerste instantie de effecten van de aangescherpte regelgeving af te wachten en de private lease markt van retailgoederen verder te monitoren, alvorens de regelgeving verder aan te scherpen.

De Wft is als regulerend kader ongeschikt om private lease te reguleren. Private lease betreft een wezenlijk ander product dan een financiering. Er wordt niet betaald voor eigendom, maar voor gebruik. De inbegrepen diensten, zoals transport, installatie en onderhoud, maken het tot een geïntegreerd serviceproduct (huurdienst met service-elementen), hetgeen fundamenteel verschilt van een (aankoop op) krediet. De Wft is een disproportioneel zwaar regulerend kader om de noodzakelijke consumentenbescherming te waarborgen. Met de totstandkoming van de richtlijn heeft de Europese wetgever nadrukkelijk besloten private lease zonder koopoptie buiten de kredietregulering te houden. Het alsnog reguleren van private lease met de Wft betreft daarmee een ongewenst nationale kop, die in strijd is met de afspraken in het Regeerprogramma.⁴

- 1b *Zo niet, welke Wft-normen zouden volgens u het meest nadelig uitpakken voor operational lease? Hoe beoordeelt u in dit geval het risico voor onder meer consumentenbescherming dat aanbieders van private autolease de aansluiting bij BKR verliezen?*

Private lease onder de werking van de Wft leidt tot onmogelijke consequenties. De private lease aanbieders dienen dan precontractuele informatie en contracten op te stellen die zijn gebaseerd op de situatie van kredietverlening en in het geheel niet van toepassing zijn op private lease. Private lease onderscheidt zich immers van krediet. De huur (incl. service) kan niet worden uitgedrukt in een JKP of ander rentepercentage dat vergelijkbaar is met krediet. Toepassing van een maximum kredietvergoeding is ongeschikt.

Vergunningplicht en toezicht leiden tot aanzienlijke extra kosten, grote onnodige administratieve lasten en een ernstige verstoring van de concurrentiepositie ten opzichte van aanbieders uit andere lidstaten. De kredietwaardigheidstoets zou op basis van de

⁴[Regeerprogramma](#), Uitwerking van het hoofdlijnenakkoord door het kabinet, 13 september 2024, p.8: “Wat betreft dit kabinet komen er geen nieuwe nationale koppen op Europees beleid.” Zie ook p. 119.

generieke leennormenmethodiek consumptief krediet moeten plaatsvinden. Dat terwijl de eigen credit check in onze gedragscode proportioneel is ingericht, gegeven de aard, duur, waarde en risico's van private lease van retailgoederen voor de consument. Voor de toepassing van de kredietwaardigheidstoets en kredietregistratie is van belang dat het bepalen van de maandlast anders is dan in geval van een krediet. Een gebruiksrecht onderscheidt zich van aflossing. Als er geen bedoeling is om het product uiteindelijk over te dragen, is de kredietregelgeving als regulerend kader ongeschikt.

Onze klantmedewerkers en bemiddelaars private lease zouden onder de toepassing van de Wft, over diploma Wft Consumentenkrediet diene te beschikken. Een opleiding die niet aansluit bij het aangeboden product. Een eventuele Wft vergunningplicht leidt automatisch ook tot DORA-verplichting en derhalve aanzienlijke extra kosten.

De verplichtingen vanuit de Wft zullen voor de private lease van retailgoederen derhalve hoge nalevingskosten met zich meebrengen, waardoor het aanbod duurder en daarmee voor de consument minder aantrekkelijk wordt. Het toepassen van Wft-vereisten – zoals een AFM-vergunning, diploma-eisen, gedragsregels en uitgebreide informatieverplichtingen – zouden leiden tot onevenredige administratieve en financiële lasten. De bedrijfsvoering van de private lease aanbieders is een geheel andere dan die van een financieel dienstverlener. De Wft-normeringen en voorschriften zijn slecht passend op deze bedrijfsvoering. In het eerder genoemde Regeerprogramma is in het kader van het terugdringen van de regeldruk afgesproken dat er geen nationale koppen meer op EU-wetgeving komen. Nederlandse aanbieders worden hierdoor onnodig belemmerd en op achterstand geplaatst ten opzichte van aanbieders uit andere EU-lidstaten.

2. *Indien operational lease wordt gereguleerd, onder welke voorwaarden zou operational lease dan onder het toepassingsgebied van de Wft moeten vallen? Ondersteunt u de hierboven onder III voorgestelde voorwaarden of meent u dat andere voorwaarden beter zijn?*

Wij ondersteunen niet de verdere regulering onder de Wft en ook niet de daarvoor voorgestelde voorwaarden. De voorgestelde voorwaarden b tot en met c onder III – als aanvullende voorwaarde op een langere huurtermijn (> 6 maanden) – zijn onvoldoende objectief om private lease adequaat te regelen. Met deze voorwaarden worden ook private lease overeenkomsten voor kleinere retailgoederen onder de Wft gebracht, hetgeen vanuit het oogpunt van consumentenbescherming niet noodzakelijk is. Wij lichten dat per voorgestelde voorwaarde nader toe:

- b. *Een totale contractwaarde vertegenwoordigt van € 1.000 of meer*
Wordt met contractwaarde bedoeld de som van de verschuldigde huurtermijnen voor de initiële huurperiode? Dat lijkt weinig objectief. Wordt een contract met een initiële huurtermijn van 1 jaar dan anders berekend dan een contract voor 5 jaar met een 2 maanden opzegtermijn? Het zou beter zijn een voorwaarde te definiëren die refereert aan de waarde van het gehuurde product of de hoogte van de maandlast. Wij stellen voor dat er geen noodzaak is voor regulering en zeker niet voor producten met een geringe winkelwaarde en een maandlast. Met de voorgestelde contractwaarde van € 1.000 gaat het bij reguliere private lease contracten over een huursom van < € 50 per maand. Dat lijkt ons disproportioneel.
- c. *Een boete bij vroegtijdige opzegging bevat van € 500 of meer*
Zie hierboven onze toelichting op de “geobjectiveerde bedoeling” dat de consument op enig moment de eigendom van de zaak verkrijgt (onderdeel 4). Als er een objectieve rechtvaardiging is de meerkosten bij vervroegde beëindiging alsnog in rekening te brengen, is er geen reden om op basis daarvan de overeenkomst al zijnde een

kredietovereenkomst te reguleren. De omvang van de meerkosten zal afhangen van de waarde van het gehuurde product. Voor producten met een waarde tot € 5.000, zal met een boete van € 500 de huurovereenkomst reeds onder de Wft komen te vallen. Het hanteren van een absoluut boetebedrag als voorwaarde voor regulering is – los van de waarde van het gehuurde product – subjectief, makkelijk te omzeilen en daarmee ongeschikt.

d. *Een opzegtermijn bevat van twee maanden of meer*

Met deze voorwaarde komt een groot aantal overeenkomsten waarbij het gebruiksrecht op producten wordt gegeven, onder de Wft, bijvoorbeeld de telecomrandapparatuur die in combinatie met een telecomdienst wordt verstrekt (zoals een modem of kastje voor de digitale televisie). Een voorwaardelijke opzegtermijn is als absolute waarde ongeschikt.

Als er al naast de - in de implementatiewet - voorgestelde aanscherping van het toepassingsbereik van de Wft op private leaseovereenkomsten, verdergaande regulering noodzakelijk is (quod non), dan dient deze zich te beperken tot overeenkomsten die de consument binden aan hoge maandlasten voor periodes van minstens een jaar. Als er sprake is van kortere periodes, mag worden aangenomen dat de consument uitdrukkelijk kiest voor een gebruiksgemak voor een beperkte periode. In plaats van een maximale maandlast, kan als voorwaarde voor regulering worden uitgegaan van de (winkel)waarde van het gehuurde product.

De vraag is overigens of vanuit het oogpunt van consumentenbescherming bij het aangaan van een financiële verplichting over een langere periode, er in de regulering onderscheid moet worden gemaakt tussen huurovereenkomsten en andere vormen van abonnementen met hoge maandverplichtingen.

Conclusie: het is niet wenselijk en niet noodzakelijk om private leaseovereenkomsten zonder optie of verplichting tot koop onder de werking van de Wft te brengen.